

פרק 33 – בעיות תיאום, חלק א'

אני פשוט מדקלם לעצמי, שוב ושוב, עד שאני יכול להרדם: כל זה נוסף לג'יי קיי רולינג.

הגירסה של תורת ההחלטות שמופיעה בפרק זה איננה הגרסה הדומיננטית באקדמיה. היא מבוססת על משהו שנקרא "תיאורית ההחלטות העל זמנית" אשר מפותחת כעת ע"י (בין השאר) גארי דרשר, וואי דאי, ולדימיר נסוב, ו... (משתעל קלות) על ידי.

החלק המפחיד היה כמה מהר יצא כל העניין משליטה.

"אלבוס", אמרה מינרווה, לא מנסה אפילו להסתיר את הדאגה בקולה כששניהם נכנסו לאולם הגדול, "חייבים לעשות משהו."

האווירה בהוגוורטס לפני חג המולד הייתה בדרך כלל עליזה וחגיגית. האולם הגדול כבר קושט בירוק ואדום לזכר סלית'רין וגריפינדור אשר חתונתם בחג המולד הפכה לסמל של ידידות העולה על בתים או נאמנויות, מסורת עתיקה כמעט כמו הוגוורטס עצמו שאפילו התפשטה לארצות מוגלגיות.

עכשיו התלמידים האוכלים ארוחת הערב שלחו מבטים חוששים מאחורי גבם, או נעצו מבטים זועמים בשולחנות האחרים, ובשולחנות אחדים התווכחו בלהט. ניתן היה לתאר את האווירה כמתוחה אולי, אבל המשפט שעבר במחשבתה של מינרווה היה דרגת הזהירות החמישית.

קח בית ספר המחולק לארבעה בתים...

בכל שנה, הוסף שלושה צבאות במלחמה.

והחלוקה לדרקון, אור-שמש וכאוס התפשטה מעבר לתלמידי השנה הראשונה. הם הפכו להיות הצבאות של אלה שלא היה להם צבא משלהם. תלמידים לבשו סרטי זרוע עם סמל של אש או סמילי או יד מורמת, והטילו קללות אחד על השני במסדרונות. כל שלושת הגנרלים מהשנה הראשונה אמרו להם להפסיק – אפילו דראקו מאלפוי הקשיב לה והנהן ברצינות – אבל הלבאורה מעריצים שלהם לא הקשיבו להם.

דמבלדור הביט בשולחנות במבט מרוחק. "בכל עיר", ציטט הקוסם הזקן בשקט, "האוכלוסייה חולקה מזה זמן רב לפלגים הכחולים והירוקים... והם נלחמים ביריביהם ללא ידיעה לשם מה הם מסכנים את עצמם... כך עולה בהם העוינות חסרת הסיבה כלפי בני עמם, ובשום זמן אינה פוסקת או נעלמת, שכן היא אינה משאירה מקום לקשרי נישואין או חברות, וזהו המקרה אפילו אם אלו אשר שונים ביחסם לצבעים הם אחים או בני משפחה. אני, מציד, איני יכול לקרוא לדבר זה בשם אחר חוץ ממחלת נפש..."

"אני מצטערת", אמרה מינרווה, "אני לא –"

"פרוקופיוס", אמר דמבלדור. "הם לקחו את מירוצי המרכבות שלהם מאד ברצינות, באימפריה הרומית. כן, מינרווה, אני מסכים שחייבים לעשות משהו."

"בהקדם", אמרה מינרווה בקול אפילו יותר נמוך. "אלבוס, אני חושבת שזה חייב להיעשות לפני שבת."

ביום ראשון, רוב התלמידים יעזבו את הוגוורטס לבלות את החגים עם משפחותיהם. שבת הייתה מועד הקרב האחרון של שלושת הצבאות אשר יכריע את גורל משאלת חג המולד המקוללת של פרופסור קווירל.

דמבלדור הביט לעברה, בוחן אותה ברצינות. "את חוששת שיהיה פיצוץ, ומישהו יפגע."

מינרווה הנהנה.

"ואז פרופסור קווירל יואשם בזה."

מינרווה הנהנה שוב בהבעה מתוחה. היא כבר מזמן השכילה להבין את הדרכים בהם פרופסורים להגנה מפני כוחות האופל פוטר. "אלבוס," אמרה מינרווה, "אנחנו לא יכולים לאבד את פרופסור קווירל עכשיו, אסור לנו! אם הוא ישרוד את ינואר, תלמידי השנה החמישית שלנו יעברו את מבחני הבגרות שלהם; אם הוא יישאר עד מרץ, תלמידי השנה השביעית יעברו את הכשיפומטרי; הוא מתקן שנים של הזנחה תוך חודשים, דור שלם יגדל כשהוא מסוגל להגן על עצמו למרות קללת אדון האופל – אתה חייב לעצור את הקרב, אלבוס! אסור את קיום הצבאות עכשיו!"

"אני לא בטוח שהפרופסור להתגוננות יקבל את זה יפה," אמר דמבלדור, מביט לעבר השולחן הראשי בו קווירל רייר לתוך המרק שלו. "הוא נראה מאד קשור לצבאות שלו, על אף שבזמן שהסכמתי חשבתי שיהיו ארבעה בכל שנה." הקוסם הזקן נאנח. "איש פיקח, כנראה שבעל כוונות טובות, אבל אולי לא פיקח מספיק, אני חושש. ולאסור על קיומם של הצבאות גם עשוי לגרום לפיצוץ."

"אבל אם כך, אלבוס, מה תעשה?"

הקוסם הזקן זיכה אותה בחיוך קליל. "ובכן, אני אזמזם מזימה, כמובן. זוהי האופנה החדשה בהוגוורטס." ואז הם הגיעו קרוב מדי לשולחן הראשי מכדי שמינרווה תוכל להגיד משהו נוסף.

החלק המפחיד היה כמה מהר יצא כל העניין משליטה.

הקרב הראשון בדצמבר היה... מבולגן, או כך דראקו שמע.

הקרב השני היה מופרע.

והבא יהיה גרוע יותר, אלא אם שלושתם ביחד יצליחו בניסיונם האחרון הנואש לעצור את זה.

"פרופסור קווירל, זה טירוף," אמר דראקו בבוטות. "זה כבר לא סלית'רין, זה פשוט..." דראקו מצא את עצמו חסר מילים. הוא הניף את ידיו באוויר בחוסר אונים. "אתה כבר לא יכול לבצע מזימות אמתיות עם כל מה שהולך כאן. בקרב האחרון, אחד מהחיילים שלי זייף התאבדות. ישנם הפלפאפים שמנסים לתכנן מזימות, והם חושבים שהם מסוגלים, אבל הם לא. דברים קורים באקראיות עכשיו, זה כבר לא קשור בכלל למי יותר חכם או איזה צבא נלחם יותר טוב, זה..." הוא אפילו לא היה יכול לתאר את זה.

"אני מסכימה עם מר מאלפוי," אמרה גריינג'ר בטון של מי שמעולם לא ציפתה לשמוע את עצמה אומרת את המילים האלה. "להתיר בגידות לא עובד, פרופסור קווירל."

דראקו ניסה לאסור על כולם בצבא שלו לתכנן מזימות חוץ ממנו, וזה פשוט הפך את כל המזימות לחשאיות, כי אף אחד לא רצה להישאר מחוץ למשחק בזמן שכל החיילים בצבאות האחרים זכו לתכנן מזימות. אחרי ההפסד הצורב בקרב הראשון, הוא ויתר וביטל את האיסור בסוף, אבל בשלב הזה החיילים שלו כבר התחילו לפעול בהתאם לתכניות האישיות שלהם, ללא שום ארגון מרכזי.

אחרי שסיפרו לו את כל התכניות, או מה שהחיילים שלו טענו שהיו התכניות שלהם, דראקו ניסה לפתח תכנית לניצחון בקרב האחרון. התכנית דרשה שהרבה יותר משלושה דברים יקרו כנדרש, ודראקו השתמש באינסנדיז על הנייר ואוורטו כדי להעלים את האפר, כי אם אבא היה רואה את זה, הוא היה מנשל אותו.

עפעפיו של פרופסור קווירל היו סגורים למחצה, הסנטר שלו נשען על ידיו כשהוא נשען קדימה על השולחן שלו. "ואתה, מר פוטר?" שאל הפרופסור להגנה. "האם גם אתה מסכים לבקשה?"

"כל מה שאנחנו צריכים לעשות זה לירות בפראנץ פרדיננד ונוכל להתחיל מלחמת העולם הראשונה," אמר הארי. "זה הגיע לכאוס מוחלט. אני לגמרי בעד."

"הארי!" אמר דראקו בתדהמה מוחלטת.

הוא אפילו לא שם לב עד רגע לאחר מכן שהוא אמר את זה בדיוק באותה זמן ובדיוק באותו טון מתרעם כמו גריינג'ר.

גריינג'ר שלחה אליו מבט מופתע, ודראקו שמר על הבעת פנים נייטרלית בקפידה. אופס.

"כן!" אמר הארי. "אני בוגד בכם! בשניכם! שוב! הא הא!"

פרופסור קווירל חייך קלות, למרות שעניו היו עדיין סגורות למחצה. "ולמה, מר פוטר?"

"כי אני חושב שאני יכול להתמודד עם כאוס יותר טוב מהעלמה גריינג'ר או ממר מאלפוי," אמר הבוגד. "המלחמה שלנו היא משחק סכום אפס, וזה לא משנה אם זה קל או קשה מבחינה מוחלטת, אלא רק מי מצליח יותר או פחות."

הארי פוטר למד הרבה יותר מדי מהר.

עניו של פרופסור קווירל נעו מתחת לעפעפיו לעבר דראקו, ואז לעבר גריינג'ר. "למען האמת, מר מאלפוי, העלמה גריינג'ר, פשוט לא הייתי יכול לחיות עם עצמי אם הייתי עוצר את הקטסטרופה המופלאה הזאת לפני שיאה. אחד מהחיילים שלכם הפך לסוכן מרובע."

"מרובע?" אמרה גריינג'ר. "אבל יש רק שלושה צדדים במלחמה!"

"כן," אמר פרופסור קווירל, "היית חושבת כך, לא פלא. אני לא בטוח שאי פעם בהיסטוריה היה סוכן מרובע, או איזה שהוא צבא עם אחוז כה גבוה של בוגדים אמיתיים ומזויפים. אנחנו מגלים עולמות חדשים, העלמה גריינג'ר, ואיננו יכולים לוותר עכשיו."

דראקו עזב את משרדו של הפרופסור להגנה בשיניים חורקות, וגריינג'ר נראתה אפילו יותר עצבנית לידו.

"אני לא מאמינה שעשית את זה, הארי!" אמרה גריינג'ר.

"מצטער," אמר הארי, לא נשמע מצטער כלל, חיוך מרושע על פניו. "תזכרי, הרמיוני, זה רק משחק, ולמה שרק לגנרלים כמונו יהיה מותר לרקום מזימות? וחופף מזה, מה שניכם תעשו בעניין? תחברו יחד נגדי?"

דראקו החליף מבטים עם גריינג'ר, מודע לכך שהפנים שלו היו מתוחות כמו שלה. הארי הסתמך, באופן גלוי ומתגרה יותר ויותר, על הסירוב של דראקו לשתף פעולה עם הילדה הבוצדמית. וממש התחיל להימאס על דראקו האופן שבו הארי השתמש בזה נגדו. אם זה ימשיך ככה הוא ייחלץ כוחות עם גריינג'ר רק כדי לכסח את הארי פוטר, ואז נראה כמה הבן-בוצדמית יאהב את זה.

החלק המפחיד היה כמה מהר יצא כל העניין משליטה.

הרמיוני הסתכלה על הקלף שזאביני נתן לה, מרגישה חסרת אונים לחלוטין.

היו שמות, וקווים המחברים את השמות לשמות אחרים, וחלק מהקווים היו בצבעים אחרים ו...

"תגיד לי," אמרה גנרל גריינג'ר, "יש מישהו בצבא שלי שהוא לא מרגל?"

הם לא היו במשרד, אלא בכיתה אחרת, נטושה, והם היו לבד; בגלל שקולונל זאביני אמר, שעכשיו זה כמעט וודאי שאחד הקפטנים שלה בוגד. ככל הנראה קפטן גולדשטיין, אם כי זאביני לא ידע בוודאות.

השאלה שלה העלתה חיוך אירוני על פניו של הסלית'רין הצעיר. בלייז זאביני תמיד בא בגישה מזלזלת כלפיה, אך לא ביטא זאת בצורה גלויה. בטח לא באותה הרמה כמו הזלזול שהפגין כלפי דראקו מאלפוי, או הטינה שפיתח כלפי הארי פוטר. היא חששה בהתחלה שזאביני בוגד בה, אבל הוא נראה נואש להוכיח שהגנרלים

האחרים לא היו יותר טובים ממנו. והרמיוני חשבה שבעוד שזאביני כנראה היה מוכר אותה בשמחה לכל אחד אחר, הוא לעולם לא ייתן למאלפוי או להארי לנצח.

"רוב החיילים שלך עדיין נאמנים לך, אני די בטוח", אמר זאביני. "פשוט אף אחד לא רוצה להפסיד את כל הכיף." המבט מלא הבוז שעל פני הסלית'רין הראה בבירור מה הוא חשב על אנשים שלא לקחו תכנון מזימות ברצינות. "אז הם חושבים שהם יכולים להיות סוכנים כפולים ובסוד לעבוד גם בשבילנו בזמן שהם מעמידים פנים שהם בוגדים בנו."

"וזה גם נכון לכל מי שבצבאות האחרים שאומר שהוא רוצה להיות מרגל שלנו." אמרה הרמיוני בזהירות. הסלית'רין הצעיר משך בכתפיו. "אני חושב שעשיתי עבודה טובה בלברר מי באמת רוצה לבגוד במאלפוי, אני לא בטוח שמישהו באמת רוצה לבגוד בפוטר לטובתך, אבל נוט בוודאות יבגוד בפוטר לטובת מאלפוי ומכיוון ששלחתי את אנטוויסל אליו כביכול מטעם מאלפוי ואנטוויסל בעצם מדווחת לנו, זה כמעט טוב כמו –" הרמיוני סגרה את עיניה לרגע. "אנחנו הולכים להפסיד, נכון?"

"תראי", אמר זאביני בסבלנות, "את מובילה כרגע בנקודות קווירל. אנחנו צריכים לא להפסיד את הקרב הזה לגמרי ויהיו לך מספיק נקודות קווירל לזכות במשאלת חג המולד."

פרופסור קווירל הכריז שהקרב האחרון יפעל בשיטת הניקוד רשמית, דבר שהתבקש לעשות בכדי למנוע וויכוחים לאחר הקרב. כל פעם שאתה יורה במישהו, הגנרל של הצבא שלך יקבל שתי נקודות קווירל, ופעמון יצלצל ברחבי שטח הקרב (הם עדיין לא ידעו איפה יילחמו, אם כי הרמיוני קיוותה שזה שוב יהיה ביער, שבו אור-שמש הצליחו בעבר היטב) וגובה הצליל יספר איזה צבא זכה בנקודות. ואם מישהו יזייף שפגעו בו, הפעמון יצלצל בכל זאת, ואחר כך הפעמון יצלצל פעמיים, לאחר זמן לא מוגדר, בכדי לציין את ביטול הניקוד. ואם תכריז שם של צבא, תצעק "למען אור-שמש!" או "למען כאוס!" או "למען דרקון!", זה ישנה את השייכות שלך לאותו הצבא...

אפילו הרמיוני יכלה לראות את הפגם באוסף החוקים הזה. אבל פרופסור קווירל הוסיף והכריז שאם במקור שויכת לאור-שמש, איש לא יוכל לירות בך בשם אור-שמש – למעשה, ניתן יהיה לירות בך בשם אור-שמש, אך אור-שמש יאבדו נקודת קווירל אחת, שתסומן בצלצול משולש. דבר זה ימנע ממך לירות בחיילים שלך להשגת נקודות, ויפעל נגד התאבדות לפני מגע עם האויב, אבל עדיין תוכל לירות במרגלים אם תהיה חייב.

נכון לעכשיו, להרמיוני היו מאתיים ארבעים וארבע נקודות קווירל, למאלפוי היו מאתיים ותשע עשרה, ולהארי היו מאתיים עשרים ואחת. והיו עשרים וארבעה חיילים בכל צבא.

"אז אנחנו נלחמים בזהירות", אמרה הרמיוני, "ופשוט מנסים לא להפסיד ביותר מדי."

"לא", אמר זאביני. פני הסלית'רין הצעיר היו רציניות עכשיו. "הבעיה היא שגם מאלפוי ופוטר יודעים שהדרך היחידה שלהם לנצח היא לשלב כוחות ולרסק אותנו, ואז להילחם ביניהם. אז הנה מה שאני מציע שנעשה –"

הרמיוני עזבה את הכיתה מבולבלת. התכנית של זאביני לא הייתה התכנית המובנת מאליה. היא הייתה מוזרה ומורכבת ומסובכת ומסוג התכניות שהיא ציפתה שהארי ימציא, לא זאביני. זה הרגיש לה לא נכון שהיא בכלל יכולה להבין תוכנית כזו. המצנפת הייתה ממיינת אותה לסלית'רין, אילו זה היה נראה שהיא יכולה להבין תכניות כאלה...

החלק האדיר היה כמה מהר הוא הצליח להגביר את הכאוס מהרגע שהוא התחיל לעשות את זה בכוונה.

הארי ישב במשרד שלו. הוא קיבל את הסמכות להזמין רהיטים מגמדוני הבית, אז הוא הזמין כס מלכות ווילונות בצבעי שחור ארגמן. אור אדום כדס, משולב בצללים, נשפך על הרצפה.

משהו בהארי הרגיש כאילו הוא סוף סוף הגיע הביתה.

לפניו עמדו ארבעת סגני הכאוס, המשרתים הכי אמינים שלו, ואחד מהם היה בוגד.

ככה. ככה החיים צריכים להיות.

"התאספנו", אמר הארי.

"תנו לכאוס לשלוט", קראו ארבעת הסגנים במקהלה.

"הרחפת שלי מלאה בצלופחים", אמר הארי.

"אני לא אקנה את התקליט הזה, הוא שרוט", אמרו במקהלה ארבעת סגניו.

"מִסִּים הָיוּ הַסְמָלִים."

"וְחֶזְרוֹנִי צָרָלָל!"

בזאת הסתיים טקס הפתיחה.

"איך מתקדם הבלבול?" שאל הארי בלחישה יבשה כמו הקיסר פלפטין.

"מתקדם היטב, גנרל כאוס", אמר נוויל בטון בו השתמש לנושאים צבאיים, טון כה עמוק שהילד נאלץ לעצור ולהשתעל לעתים קרובות. סגן הכאוס היה לבוש למשעי בגלימות בית ספר שחורות, בעלות שוליים צהובים של בית הפלפאף, ושערו היה מחולק ומסורק במראה הרגיל המתאים לילד רציני. הארי חיבב את חוסר ההתאמה שבכך יותר מאשר כל הגלימות שניסו. "הלגיונרים שלנו התחילו חמש מזימות חדשות מאז אתמול בערב."

הארי חייך ברשעות. "האם יש סיכוי שאחת מהן תעבוד?"

"אני לא חושב", אמר נוויל מכאוס. "הנה הדוח."

"מצוין", אמר הארי, וצחק צחוק מקפיא בלוקחו את הקלף מידי נוויל, מנסה כמיטב יכולתו להישמע כאילו הוא נחנק מאבק. זה העלה את סך המזימות לשישים.

דראקו מוזמן לנסות להתמודד עם זה. הוא מוזמן לנסות.

ובאשר לבלוייז זאביני...

הארי צחק שוב, והפעם הוא אפילו לא היה צריך להתאמץ להישמע מרושע. הוא ממש היה צריך לשאול קניזל מחמד ממישהו לטובת ישיבות הצוות האלו, כדי שיהיה לו חתול ללטף בזמן שהוא עושה את זה.

"האם הלגיון יכול להפסיק לתכנן מזימות עכשיו?" שאל פיניגן מכאוס. "אני מתכוון, אין לנו מספיק מהן?"

"לא", אמר הארי בפשטות, "לעולם לא יהיו לנו מספיק מזימות."

פרופסור קווירל אמר את זה בצורה מושלמת. הם מתחו את הגבולות רחוק יותר, אולי יותר מאשר הם נמתחו אי פעם; והארי לא יכול היה לחיות עם עצמו אם הוא היה מפסיק עכשיו.

דפיקה נשמעה על דלת.

"זה בוודאי גנרל דרקון", אמר הארי, מחייך ברשעות נבואית. "הוא מגיע בדיוק כפי שצפיתי. הכניסו אותו פנימה וצאו החוצה."

וארבעת הסגנים דשדשו החוצה, שולחים מבטים אפלים כלפי דראקו כשגנרל האויב נכנס למאורה הסודית של הארי.

אם לא ירשו לו לעשות את זה כשהוא יהיה גדול, הארי פשוט הולך להישאר בן אחת עשרה לנצח.

השמש טפטפה דרך הווילונות האדומים, שולחת קרניים בצבע דם לרקד על הרצפה שמאחורי כסאו המרופד והגדול-על-מידותיו של הארי, שנצנצץ בזהב וכסף, לו הארי התעקש לקרוא כס-מלכות.

(דראקו התחיל להרגיש הרבה יותר משוכנע שהוא עושה את הדבר הנכון בהחלטתו להפיל את הארי לפני שהוא יוכל להשתלט על העולם. דראקו לא יכול לדמיין אפילו איך זה יהיה לחיות תחת שלטונו.)

"ערב טוב, גנרל דרקון," אמר הארי פוטר בלחישה צוננת. "הגעת בדיוק כפי שצפיתי."

זה לא היה מפתיע, בהתחשב בכך שדראקו והארי תיאמו את זמן הפגישה מראש.

וזה גם לא היה ערב, אבל דראקו כבר ידע שאין טעם להגיד משהו.

"גנרל פוטר," אמר דראקו, באופן המכובד ביותר שהצליח, "אתה יודע ששני הצבאות שלנו צריכים לעבוד יחד כדי שאחד מאיתנו יוכל לנצח ולזכות במשאלה של קווירל, נכון?"

"מוסססבם," לחשש הארי, כאילו חשב שהוא לחשן או משהו. "אנחנו חייבים לשתף פעולה כדי להשמיד את אור-שמש, ורק אז להילחם בינינו. אבל אם אחד מאיתנו יבגוד בשני מוקדם יותר, הבוגד יזכה ביתרון בקרב שלאחר מכן. והגנרלית של אור-שמש, שיודעת את זה, תנסה לגרום לכל אחד מאיתנו לחשוב שהשני בגד בו. ואני ואתה, שיודעים את זה, נתפתה לבגוד אחד בשני ולהעמיד פנים שזו תחבולה של גריינג'ר, וגריינג'ר יודעת את זה, גם כן."

דראקו הנהן, עד כאן הכל היה מובן מאליו. "ו... שנינו רוצים רק לנצח, ואין אף אחד אחר שיעניש אותנו אם אחד מאיתנו יבגוד..."

"בדיוק," אמר הארי פוטר, פניו הופכות לרציניות. "אנחנו ניצבים בפני מקרה אמיתי של דילמת האסיר."

דילמת האסיר, לפי הדרכתו של הארי אמרה כך: שני אסירים נאסרו בתאים נפרדים. יש ראייה כנגד כל אחד מהאסירים, אבל רק ראייה חלקית, מספיק לעונש של שנתיים מאסר לכל אחד. כל אסיר יכול להחליט האם לבגוד – להעיד נגד השני במשפט; זה יוריד מעונשו שנה אחת, אך יוסיף שנתיים לעונשו של השני. או כל אסיר יכול להחליט לשתף פעולה – לשמור על שתיקה. כך שאם שני האסירים יבגדו ויעידו אחד על השני, שניהם ירצו שלוש שנים בכלא; אם שניהם ישתפו פעולה וישתקו, שניהם ירצו שנתיים בכלא; אבל אם אחד יבגוד והשני ישתף פעולה וישמור על שתיקה, הבוגד ירצה רק שנה אחת, ומשתף הפעולה ירצה ארבע שנים.

ושני האסירים חייבים להחליט מבלי לדעת מה בחר השני, ואיש מהם לא יכול לשנות את החלטתו לאחר מכן.

דראקו ציין שאם שני האסירים היו אוכלי מוות במלחמת הקוסמים, אדון האופל היה הורג כל בוגד.

הארי הנהן ואמר שזו הייתה דרך אחת לפתור את דילמת האסיר – ולמעשה שני אוכלי המוות היו רוצים שיהיה אדון אופל בדיוק מסיבה זו.

(דראקו ביקש מהארי לעצור ולתת לו לחשוב כמה דקות לפני שהם ממשיכים. זה הסביר בצורה הרבה למה אביו והחברים שלו הסכימו לשרת תחת אדון אופל שלעתיים קרובות היה לא נחמד כלפיהם...)

למעשה, אמר הארי, זו הייתה פחות או יותר הסיבה שאנשים הקימו לעצמם ממשלות – אתה אולי תוכל להרוויח אם תגנוב ממישהו אחר, בדיוק כמו שכל אסיר יכול להרוויח מבגידה בדילמת האסיר, אבל אם כולם יחשבו כך, יהיה במדינה תוהו ובוהו ולכולם יהיה רע יותר, כמו במקרה שבו שני האסירים בוגדים. אז אנשים נותנים לממשלות לשלוט בהם, בדיוק כפי שאוכלי המוות נתנו לאדון האופל לשלוט בהם.

(דראקו ביקש מהארי לעצור שוב. דראקו תמיד לקח כמובן מאליו שקוסמים שאפתנים תפסו את ההנהגה כי הם רצו לשלוט, והאנשים נתנו לעצמם להישלט כי הם היו הפלפאפים קטנים ומפוחדים. וזה, במחשבה שניה, עדיין נראה נכון. אבל נקודת מבטו של הארי הייתה מרתקת, אפילו אם הייתה שגויה.)

אבל, הארי המשיך לאחר מכן, הפחד מעונש בידי צד שלישי לא הייתה הסיבה היחידה לשיתוף פעולה בדילמת האסיר.

נניח, אמר הארי, שאתה משחק את המשחק מול עותק זהה של עצמך הנוצר באופן קסום.

דראקו אמר שאם היו שני דראקו-אים, כמובן שאף אחד מהם לא היה רוצה שיקרה משהו רע לשני, שלא לדבר על כך שאף מאלפוי לא היה נותן לשמו להיקשר בבגידה.

הארי הנהן שוב, ואמר שזה היה פתרון אחר לדילמת האסיר – אנשים עשויים לשתף פעולה כי אכפת להם אחד מהשני, או כי יש להם כבוד עצמי, או רצון לשמר את המוניטין שלהם. אכן, הארי אמר, זה די קשה לבנות מקרה אמיתי של דילמת האסיר – בחיים האמיתיים, כי אנשים בדרך כלל דואגים אחד לשני, או לכבוד או המוניטין שלהם, או מעונש מאדון אופל או משהו מלבד עונשי המאסר. אבל נניח שהעותק היה של מישהו אנוכי לחלוטין –

(פנסי פרקינסון הייתה הדוגמא בה הם השתמשו)

– אז לכל פנסי אכפת רק מה קורה לה ולא לפנסי האחרת.

בהינתן שזה כל מה שעניין את פנסי... ושלא היה אדון אופל... ושלפנסי לא היה אכפת מהמוניטין שלה... ושלפנסי לא היה כבוד עצמי או שהיא לא הרגישה מחויבות לאסירה השנייה... אז הדבר הרציונלי מצד פנסי יהיה לשתף פעולה או לבגוד?

חלק מהאנשים, אמר הארי, טענו שהמעשה הרציונלי לנקוט בו מצידה של פנסי הוא לבגוד בעותק שלה, אבל הארי, וגם מישהו בשם דאגלס הופשטטר, חשבו שהאנשים האלה טועים. הסיבה היא, הארי אמר, שאם פנסי תבגוד – לא באקראיות, אלא ממה שנראה לה כסיבות רציונליות – אז הפנסי השנייה תחשוב בדיוק באותה צורה. שני עותקים זהים לא יכולים להחליט דברים שונים. אז פנסי צריכה לבחור בין עולם שבו שתי הפנסיות משתפות פעולה, לבין עולם שבו שתי הפנסיות בוגדות, והתוצאה שבה שתיהן משתפות פעולה עדיפה לה. ואם הארי היה חושב שאנשים 'רציונליים' בוגדים בדילמת האסיר, אז הוא לא היה עושה דבר כדי להפיץ את בשורת ה'רציונליות' הזו, כי מדינה או קונספירציה מלאה באנשים 'רציונליים' שבאלה תידרדר לכאוס. לאויבים שלך אתה תספר על ה'רציונליות'.

הכל נשמע הגיוני בזמן ששמע זאת, אבל עכשיו דראקו שם לב ש...

"אתה אמרת," אמר דראקו, "שהפתרון הרציונלי לדילמת האסיר הוא לשתף פעולה. אבל כמובן שאתה תרצה שאני אאמין בזה, נכון?" ואם דראקו יתומרן לשתף פעולה, הארי פשוט יאמר הא, בגדתי בך שוב! ויצחק עליו אחר כך.

"לא הייתי מזייף את השיעורים שלך." אמר הארי ברצינות. "אבל אני חייב להזכיר לך, דראקו, שלא אמרתי שאתה צריך לשתף פעולה אוטומטית. לא בדילמה אמיתית כמו זאת. מה שאמרתי הוא שבאשר אתה בוחר מה לעשות, אתה לא צריך לחשוב כאילו אתה בוחר רק בשביל עצמך, או כאילו אתה בוחר עבור כולם. אתה צריך לחשוב כאילו אתה בוחר עבור כל האנשים שדומים לך מספיק שכנראה יעשו אותו דבר שאתה תעשה מסיבות דומות מספיק. וגם בוחר את התחזיות שנעשו על ידי כל מי שמכיר אותך טוב מספיק כדי לחזות אותך במדויק, כך שלעולם לא תצטרך להתחרט על שהיית רציונלי בגלל התחזיות הנכונות שאנשים אחרים מבצעים לגביך – תזכיר לי להסביר לך על בעיית ניוקום מתישהו. כך שהשאלה שאתה ואני צריכים לשאול, דראקו, היא זאת: האם אנחנו דומים מספיק כך שבסבירות גבוהה נעשה אותו הדבר לא משנה מה הוא, ונחליט פחות או יותר

באותה הדרך? או שאנחנו מכירים אחד את השני מספיק שנוכל לחזות זה את זה, כך שאני אוכל לחזות אם תשתף פעולה או תבגוד, ואתה תוכל לחזות שאני אחליט לעשות את מה שאני חוזה שאתה תעשה, בגלל שאני יודע שאתה תוכל לחזות שאני אחליט כך?"

...ודראקו נאלץ לחשוב שמכיוון שהוא נאלץ להתאמץ כדי להבין מצי מזה, התשובה הייתה בבירור 'לא'.

"כן", אמר דראקו.

הארי עצר לרגע.

"אני מבין", אמר הארי, נשמע מאוכזב. "נו, טוב, אני מניח שנצטרך לחשוב על דרך אחרת, אם כך."

דראקו לא חשב שזה הולך יעבוד.

דראקו והארי דיברו על זה ביניהם. שניהם הסכימו מזמן שמה שהם יעשו בקרבות לא ייחשב כהפרת הבטחה בחיים האמיתיים – על אף שדראקו קצת כעס על מה שהארי עשה במשרד של פרופסור קווירל, ואמר זאת.

אבל אם שניהם לא יכלו להסתמך על כבוד או חברות, זה עדיין הותיר את השאלה של איך לגרום לצבאות שלהם לעבוד ביחד ולהביס את אור-שמש, למרות כל מה שגריינג'ר עשויה לעשות כדי לפלג ביניהם. החוקים של פרופסור קווירל לא יצרו פיתוי לתת לחיילים של אור-שמש להרוג את החיילים של הצבא השני – זה רק יגדיל את הפער שדראקו והארי צריכים לצמצם – אבל הם כן יצרו פיתוי לגנוב הריגות במקום לעבוד כצבא אחד, או לירות בכמה מהחיילים של הצד השני בסערת הקרב...

הרמיזי הלכה חזרה לרייבנקלו, לא ממש מסתכלת לאן היא הולכת, מחשבותיה עסוקות במלחמה ובבגידות ובשאר מחשבות לא מתאימות לגילה, ואז היא פנתה מעבר לפינה והתנגשה ישירות במבוגר.

"סליחה", היא אמרה אוטומטית, ואז, לגמרי בלי לחשוב, "איייק!"

"אל דאגה, גברת גריינג'ר", אמר החיוך העליז, מתחת לעיניים נוצצות, מעל הזקן הכסוף, של **המנהל של הוגוורטס**. "אני סולח לך."

המבט שלה היה נעול בחוסר אונים על הפנים החביבות של המכשף החזק ביותר בעולם, שהיה גם הכושף הראשי, ושהיה גם המגוואמפ העליון, ושהשתגע לפני שנים רבות מלחץ המלחמה באדון האופל, ועובדות רבות לאין ספור שצצו בראשה אחת אחרי השנייה בזמן שגרונה המשיך להשמיע חריקות קטנות ומביכות.

"למעשה, העלמה גריינג'ר", אמר אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור, "זה די מזל שנתקלנו זה בזו. בדיוק עכשיו, למעשה, תהיתי מה שלושתכם התכוונתם לבקש כמשאלה..."

ביום שבת היו השמיים בהירים וצלולים, והתלמידים דיברו בקולות מהוסים, כאילו הראשון שיצעק יגרום לפיצוץ.

דראקו קיווה שהקרב ייערך שוב בקומות העליונות של הוגוורטס. פרופסור קווירל אמר שקרבות אמיתיים יתרחשו בסבירות גבוהה יותר בערים מאשר ביערות, ולהילחם בתוך כיתות ומסדרונות היה אמור לדמות את זה, עם סרטים שמסמנים את האזורים המותרים. Dragon Army had done well in those fights.

במקום זה, כפי שדראקו חשש, פרופסור קווירל בחר משהו *מיזחד* לקרב הזה.

שדה הקרב היה האגם של הוגוורטס.

ולא בסירות.

קרב תת-מימי.

הדיונון הענק שותק באופן זמני. קסמים הוטלו להרחיק את הגרינדילואים. פרופסור קווירל דיבר עם בני הים, וכל החיילים קיבלו שיקויי פעולה תת-מימית שאפשרו להם לנשום, לראות בבירור, לדבר אחד עם השני, ולשחות כמעט במהירות של הליכה מהירה על ידי תנועות רגליים.

כדור כסוף ענקי ריחף במרכז שדה הקרב, זוהר כמו ירח תת מימי קטן. הכדור יספק תחושת כיוון בשדה הקרב – בהתחלה, לפחות. הירח ידעך לאיטו ככל שהקרב יתקדם, וכשהוא יחשיך לגמרי הקרב ייפסק, אם יימשך עד אז.

מלחמה מתחת למים. לא ניתן להגן על גבול, תוקפים יכולים להגיע מכל כיוון, ואפילו עם השיקוי אי אפשר לראות יותר מדי רחוק בחשכה שמתחת לאגם.

בנוסף, מי שמתרחק מדי מהקרב מתחיל לזהור לאחר כמה זמן, כך שיהיה קל למצוא אותו – בדרך כלל אם צבא התפזר וברח במקום להילחם, פרופסור קווירל פשוט היה מכריז עליהם כמובסים; אולם היום השיטה הייתה שונה, לפי ניקוד. כמובן שעדיין היה פרק זמן מסוים לפני שהחייל מתחיל לזהור, למי שרוצה לבצע ניסיון התנקשות.

צבא הדרקון התחיל את המשחק עמוק במים. במרחק מעליהם זרח הירח התת מימי. המים העכורים הוארו בעיקר על ידי קסמי לומוס, אם כי החיילים שלו יכבו את האורות ברגע שהם יתחילו בתמרונים שלהם. לא היה שום טעם לתת לאויב לראות אותך לפני שראית אותו.

דראקו בעט ברגליו מספר פעמים, עולה לנקודה גבוהה יותר ממנה יוכל לראות את חייליו המרחפים במים.

השיחות נפסקו כמעט מיד תחת מבטו הקפוא, חייליו מביטים בו בהבעה מספקת של חשש ודאגה.

"תקשיבו לי טוב," אמר גנרל מאלפוי. קולו נשמע מעט עמוק מהרגיל, מבעבע עם בועות, תקשיבו לי טוב, אבל הצליל נישא היטב. "יש רק דרך אחת שאנחנו יכולים לנצח כאן. אנחנו חייבים לתקוף את אור-שמש ביחד עם כאוס, ולנצח אותם. אז נוכל להילחם נגד פוטר ולנצח. זה חייב לקרות, מבינים? לא משנה מה קורה, החלק הזה חייב לקרות –"

ודראקו הסביר את התוכנית שהוא ופוטר המציאו.

מבטים המומים הוחלפו בין החיילים שלו.

" – ואם איזו שהיא מזימה שלכם תפריע לזה," אמר דראקו, "אחרי שנצא מהמים, אני אשרוף אתכם."

החיילים ענו במקלה מלאת חשש של כן המפקד.

"וכל מי שקיבל פקודות סודיות, תוודאו שאתם ממלאים אותן בדיוק," אמר דראקו.

חצי מהחיילים שלו הנהנו בגלוי, ודראקו החליט להוציא אותם להורג כשהוא יעלה לשלטון.

כמובן שכל הפקודות האישיות היו מזויפות, בסגנון הוראה לחייל דרקון אחד להציע לחייל אחר לבגוד, והוראה לחייל השני לדווח כל מה שהחייל הראשון אמר לו. דראקו אמר לכל אחד מחיילי הדרקון שגורל הקרב כולו עשוי להיות תלוי בביצוע הפקודה שקיבל, ושהוא מקווה שהם מבינים שזה יותר חשוב מהמזימות המקוריות שלהם. עם קצת מזל זה יספק את כל האידיויטים, ואולי יחשוף כמה מרגלים, אם הדיווחים לא יתאימו להוראות.

התוכנית האמיתית של דראקו לנצח את כאוס... ובכן, היא הייתה פשוטה בהרבה מזאת ששרף, אבל אבא עדיין לא יהיה מאושר ממנה. למרות ניסיונות רבים, דראקו לא הצליח לחשוב על משהו יותר מוצלח. התוכנית לא יכולה לעבוד על אף אחד חוץ מהארי פוטר. למעשה זאת הייתה התוכנית של הארי במקור, לפי הבוגד, על אף שדראקו ניחש את זה בלי שאמרו לו. דראקו והבוגד רק שינו אותה קלות...

הארי לקח נשימה עמוקה, מרגיש את המים מפכפכים בריאותיו.

הם נלחמו ביער, והוא לא קיבל הזדמנות לומר את זה.

הם נלחמו במסדרונות של הוגוורטס, והוא לא קיבל הזדמנות לומר את זה.

הם נלחמו באוויר, מטאטא מוקצה לכל חייל, וזה עדיין לא היה הגיוני לומר את זה.

הארי חשב שלעולם לא יצא לו לומר את המילים האלה, לא כל עוד הוא צעיר מספיק כדי שהן תהיינה אמיתיות...

הלגיונרים של כאוס הביטו בהארי בתמיהה, בגנרל שלהם השוחה עם רגליו פונות למעלה אל האור המרוחק של פני המים, וראשו פונה אל המעמקים העכורים.

"למה אתם עומדים הפוך, חיילים?" המפקד הצעיר צעק אל צבאו, והחל להסביר איך נלחמים לאחר שנטשת את האוריינטציה הטבעית של הכבידה.

צליל פעמון חלול ורועש הדהד במים, ובאותו רגע, זאביני ואנתוני וחמישה חיילים אחרים יצאו כלפי מטה, לעומקים העכורים של האגם. פרוואטי פאטיל, הגריפינדורית היחידה בקבוצה, הסתכלה אחורה ונופפה לעברם בעליצות כשהיא צללה. ואחרי רגע, סקוט ומאט עשו כמוה. השאר פשוט שקעו ונעלמו.

גנרל גריינג'ר הרגישה מחנק בגרונה כשראתה אותם נעלמים. היא סיכנה הכול במהלך הזה, מחלקת את הצבא שלה במקום פשוט לנסות ולחסל כמה שיותר מחיילי האויב.

המפתח, כך אמר לה זאביני, היה להבין שאף צבא לא ידוע עד שתהיה לו תוכנית שתאפשר לו לצפות לניצחון. אור-שמש לא יכולים פשוט לתכנן לנצח בעצמם; הם חייבים לגרום לשני הצבאות האחרים לחשוב שהם הולכים לנצח עד שזה יהיה מאוחר מדי.

ארני ורון עדיין נראו כאילו הם בהלם. סוזן הביטה בחיילים הנעלמים במבט מחושב. הצבא שלה, מה שנשאר ממנו, פשוט נראה מבולבל, פסים של אור צובעים את מדיהם בזמן שנסחפו לאיטם מעט מתחת לפני המים המוארים של האגם.

"מה עכשיו?" אמר רון.

"עכשיו מחכים," אמרה הרמיוני, בקול רם מספיק שכל חייליה יוכלו לשמוע. זה הרגיש מוזר לדבר בפה מלא מים, היא כל הזמן הרגישה כאילו היא עושה משהו ממש לא מנומס בשולחן האוכל ועומדת להתחיל להזיל ריר על עצמה. "כולנו, כל מי שנשאר כאן, הולך להיפגע, אבל זה היה קורה בכל מקרה, בהתחשב בזה שבאוס ודרקון תוקפים אותנו ביחד. אנחנו פשוט צריכים לקחת איתנו כמה שיותר מהם."

"יש לי תוכנית," אמרה אחת החיילות שלה... חנה, היה קשה בהתחלה לזהות את הקול שלה. "היא מסובכת כזאת, אבל אני יודעת איך אנחנו יכולים לגרום לכאוס ודרקון להילחם אחד בשני -"

"גם אני!" אמרה פי. "גם לי יש תוכנית! תראו, נוויל לונגבוטום הוא בעצם בצד שלנו -"

"את דיברת עם נוויל?" אמר ארני, "זה לא הגיוני, אני הייתי זה ש-"

דפני גרינגראס וכמה מהסלית'רינים האחרים שלא הלכו עם זאביני התגלגלו מצחוק כשהקריאות "לא, רגע, אני הייתי זה שהגיע ללונגבוטום" התפרצו מחייל אחר חייל.

הרמיוני פשוט הסתכלה על כולם בשקט.

"אוקיי", אמרה הרמיוני כשזה פסק, "האם כולם מבינים את זה? כל המזימות שלכם היו זיופים של לגיון הכאוס, או אולי חלק היו של הדרקון. כל מי שרצה באמת לבגוד בהארי או מאלפוי הלך ישר אלי או אל זאביני, לא אליכם. תרגישו חופשיים להשוות את כל המזימות הסודיות שלכם ותראו בעצמכם." היא אולי לא טובה במזימות כמו זאביני, אבל היא תמיד הצליחה להבין מה הקצינים שלה אמרו לה. זאת הייתה הסיבה שפרופסור קווירל מינה אותה לגנרלית. "אז אל תטרחו לנסות ליישם את התוכניות האלה כשהצבאות האחרים יגיעו לכאן, פשוט תילחמו, בסדר? בבקשה?"

"אבל", אמר ארני בתדהמה, "נוויל הוא מהפלפאף! את אומרת שהוא שיקר לנו?"

דפני צחקה כל כך חזק שהמים שהיא נשפה סובבו אותה על ראשה.

"אני לא בטוח כבר מה לונגבוטום עכשיו", אמר רון וויזלי בטון קודר, "אבל אני לא חושב שהוא הפלפאף יותר. לא אחרי שהארי פוטר השפיע עליו."

"אתה יודע", אמרה סוזן, "אני שאלתי אותו את זה, ונוויל אמר לי שהוא הפך להפלפאף כאוטי."

"בכל מקרה", אמרה הרמיוני בקול רם, "זאביני לקח איתו את כל מי שחשבנו שהוא מרגל, אז בצבא שלנו אנחנו יכולים להפסיק להשגיח אחד על השני כל כך, אני מקווה."

"אנתוני היה מרגל?" צעק רון.

"פרוואטי הייתה מרגלת?" התנשפה חנה.

"פרוואטי לגמרי הייתה מרגלת", אמרה דפני. "היא עשתה קניות בחנות המרגלות ושמה אודם מרגלות, ויום אחד היא תתחתן עם מרגל נחמד ויהיו להם הרבה מרגלים קטנים."

ואז גונג הדהד במים, לציין שאור-שמש זכה בשתי נקודות.

מייד אחר כך נשמע גונג משולש של דרקון מאבד נקודה אחת.

לבוגדים היה אסור להרוג גנרלים, לא אחרי הקטסטרופה של הקרב הראשון בדצמבר שבו שלושת הגנרלים נורו בדקה הראשונה. אבל עם קצת מזל...

"אוו", אמרה הרמיוני. "נשמע שמר קראב תפס תנומה קלה."

כמו שתי להקות דגים, שני הצבאות שחו.

נוויל לונגבוטום בעט ברגליו בתנועות איטיות, מדודות. צולל, תמיד צולל לעבר הכיוון שאליו הוא רצה לנוע. אתה רוצה לחשוף כלפי האויב את הפרופיל הקטן ביותר האפשרי, הראש או הרגליים. כך שתמיד צללת, למטה עם הראש, והאויב תמיד היה למטה.

כמו כל לגיונר כאוטי בצבא, ראשו של נוויל כל הזמן הסתובב מצד לצד בזמן ששחה, מסתכל למעלה, למטה, מסביב, לכל כיוון. לא רק מחפש חיילים של אור-שמש אלא כל סימן שלגיונר כאוטי שלף את השרביט שלו ועמד לבגוד בהם. בדרך כלל בוגדים חיכו לסערת הקרב כדי לפעול, אבל הגונג המוקדם גרם לכולם לעמוד על המשמר.

...למען האמת, זה העציב את נוויל. בנובמבר הוא היה חייל בצבא מאוחד, כולם פועלים ביחד ועוזרים זה לזה, ועכשיו הם כולם בחנו אחד את השני כל הזמן בחיפוש אחר סימני בגידה. זה אולי היה יותר כיף לגנרל כאוס, אבל ממש לא לנוויל.

הכיוון שפעם נקרא 'למעלה' התבהר בהדרגה, ככל שהם התקרבו לפני המים ולאור-שמש.

"שרביטים שלוף," אמר גנרל כאוס.

חברי החוליה של נוויל שלפו את שרביטיהם, מפנים אותם היישר קדימה אל האויב, בזמן שהראשים שלהם סרקו מסביב בדריכות. אם היו בוגדים שמשיים, הזמן שלהם לפעול התקרב.

"עכשיו!" צעק קולו המרוחק של גנרל הדרקון.

"עכשיו!" צעק גנרל כאוס.

"למען אור-שמש!" צעקו כל החיילים בשני הצבאות, והם הסתערו למטה.

"מה?" אמרה מינרווה בתדהמה כאשר צפתה במסכים ליד האגם, קריאה שהדהדה ממקומות רבים אחרים. כל חברי הוגוורטס צפו בקרב הזה, כפי שצפו בקרב הראשון.

פרופסור קווירל צחק ביובש. "הזהרתי אותך, המנהל. זה בלתי אפשרי שיהיו חוקים בלי שמר פוטר ינצל אותם לרעה."

במשך שניות ארוכות, בזמן שארבעים ושבעה חיילים הסתערו על השבעה עשר שלה, הרמיוני לא הצליחה לחשוב.

למה...

ואז הכל התבהר.

בכל פעם שחייל מקורי שלה ייפגע מירי של חייל שהכריז שהוא נלחם עבור אור-שמש, היא תאבד נקודת קווירל. כאשר שני חיילי אור-שמש ייפגעו מירי של חייל מכל צבא אחר, שני הצבאות האויבים יהיו קרובים אליה בשתי נקודות, זה היה אותו הישג אבל משותף. ואם משהו יירה בחייל אחר שלא בשם אור-שמש, הגונג הזה לא ילך לאיבוד בסערת הקרב...

הרמיוני פתאום שמחה מאד שזאביני לא בחר בתוכנית המתבקשת לגרום לסכסוך בין שני הצבאות האחרים בזמן שהם תקפו את אור-שמש.

זה עדיין היה מייאש; התחושה של אובדן הסיכויים, של התקווה שנלקחת ממך.

רוב החיילים של הרמיוני עדיין נראו מבולבלים, אבל על פני כמה מהם הייתה הבעת בעתה כשהם הבינו מה הולך לקרות.

"הכל בסדר," אמרה סוזן בונז בהחלטיות. ראשים פנו להביט אל הקפטנית השמשית. "התפקיד שלנו נשאר זהה, לפגוע בכמה שיותר מהם שנוכל. ותזכרו, זאביני לקח מכאן את כל המרגלים! אנחנו לא צריכים להשגיח כל הזמן כמו שהם צריכים!" הנערה חייכה בגבורה, גורמת להרבה מהחיילים האחרים לחייך אליה בחזרה, אפילו להרמיוני עצמה. "זה יכול להיות בדיוק כמו בנובמבר. אנחנו רק צריכים להרים ראש, להילחם כמיטב יכולתנו, ולבטוח אחד בשני -"

דפני ירתה בה.

"דם לאל הדם!" צרח נוויל מכאוס, למרות שמכיון שהוא היה מתחת למים זה יצא יותר כמו "דדדם לאל הדדדם!"

קפטן וויזלי הסתובב במהירות, הרים את השרביט שלו כלפי נוויל וירה. אבל נוויל שחה למטה כלפיו, שרביטו מופנה הישר קדימה, ולכן המגן הפשוט שלו הגן על כל הפרופיל שלו. אם מישו יפגע בו עכשיו, זה לא יהיה רון השמשי.

מבט נחוש הופיע בעיניו של רון, והוא שחה כחץ שלוח ישירות כלפי נוויל, אומר את המילה קונטגו, למרות שאי אפשר היה לראות את המגן במים.

שני האלופים היריבים נורו אחד כלפי השני כמו חיצים מקשת, מכוונים לפלח זה את זה במרכז. הם נלחמו בדו קרב פעמים רבות בעבר, אבל הפעם הזאת תכריע לכל.

(הרחק משם בצד האגם, מאות נשימות נעתקו.)

"קשתות בענן וחדי קרן!" שאג הקפטן השמשי.

"העז השחורה ואלף צאצאיה!"

"תעשה שיעורי בית!"

קרוב וקרוב יותר, שני האלופים הסתערו, איש לא מוכן לפנות ראשון ולחשוף צד פגיע, על אף שאם איש מהם לא יאבד אומץ הם יתנגשו ישר אחד בשני...

נופל היישר למטה כאשר יריבו עולה ישירות לקראתו, כפטיש היורד לפגוש את הסדן בנתיב שאיש מהם אינו מוכן לעזוב...

"התקפה מיוחדת, פיתול כאוטי!"

נוויל ראה את מבט האימה על פני קפטן וויזלי כשקסם הריחוף תפס אותו. הם בדקו את זה לפני שהקרוב התחיל. ובדיוק כפי שהארי חשד, וינגארדיום לביוסה הפך לסוג חדש לגמרי של נשק כשכולם שוחים מתחת למים.

"קללות על ראשך, לונגבוטום!" צרח רון וויזלי, "אתה לא יכול פעם אחת להילחם בלי ההתקפות המיוחדות הסתומות שלך -"

אבל בזמן הזה הקפטן השמשי הסתובב הצידה ונוויל ירה בו ברגל.

"אני לא נלחם בהגינות", אמר נוויל לדמות הישנה, "אני נלחם כמו הארי פוטר."

גריינגר: 237 / מאלפוי: 217 / פוטר: 220

זה עדיין כאב כל פעם שהוא ירה בהרמיוני. הארי כמעט ולא היה מסוגל להסתכל על ההבעה השלווה שנחה על פניה הישנות, זרועותיה נסחפות ללא מטרה כשקרני שמש מרחפות על מדי ההסוואה שלה ועל ענן שיערה הערמוני.

ואם הארי היה מנסה להתחמק מלהיות זה שיורה בה... לא רק שדראקו היה מבין את המשמעות, הרמיוני הייתה נעלבת.

היא לא מתה, אמר הארי למוח שלו בעוד שרגליו הבועטות הרחיקו אותו משם, היא רק נחה. **אידיוט.**

אתה בטוח? שאל המוח שלו. מה אם היא הרמיוני-לשעבר? אולי נחזור ולבדוק?

הארי הציץ חזרה אחורה.

אתה רואה, היא בסדר, יש בועות שיוצאות מהפה שלה.

זאת הייתה יכולה להיות נשימתה האחרונה.

אוי שקט כבר. למה נעשית מגונן-פרנואידי פתאום?

אה, החברה האמיתית הראשונה שאי פעם הייתה לנו בחיינו? הי, זוכר מה קרה לסלע המחמד שלנו?

אולי **תעזוב כבר** את חתיכת החצץ המטופשת ההיא בשקט, היא אפילו לא הייתה חיה שלא לדבר על תבונית, זאת טראומת הילדות הכי פתטית בעולם -

שני הצבאות נפרדו במהירות, חוזרים להיות שתי להקות דגים נפרדות. גנרל גריינג'ר איבדה שבע עשרה נקודות, ולקחה איתה שלושה באוטיים ושני דרקונים; לגיונר אחד ושני דרקונים נורו כבוגדים. אז היא איבדה בסך הכל שבע נקודות, הארי אחת ודראקו שתיים. זה השאיר את אור-שמש עם עשרים נקודות יתרון על דרקון, ועם שבע עשרה נקודות יתרון על כאוס. לגיון הכאוס עדיין יכול לנצח בקלות על ידי חיסול כל חיילי הדרקון הנותרים. גורם אי הוודאות הגדול, כמובן, היה שבעת חיילי אור-שמש הנותרים...

...אם אפשר לקרוא להם כך.

שתי הלהקות שחו באי שקט אחת ליד השנייה, החיילים בכל צבא מחכים לפקודה להכריז על נאמנותם האמיתית, ולתקוף...

"לכל מי שקיבל אותן," אמר הארי בקול רם, "תזכרו את הפקודות המיוחדות אחת עד שלוש. ואל תשכחו שזה מרלין אמר על שלוש. אל תאשרו."

שני השלישים של הצבא שאפשר היה לבטוח בהם לא הנהנו, והשליש הנותר פשוט נראה מבולבל.

פקודה מיוחדת אחת: אל תנסו להשתמש במילות קוד בקרב הזה, אל תבזבזו אנרגיה על שום תחבולה שלא אושרה במיוחד על ידי המפקד. פשוט לשחות, להגן ולירות.

גם הרמיוני וגם דראקו נלחמו בחיילים שלהם, בניסיון לגרום להם להפסיק לזמום תחבולות בעצמם, לכל אורך חודש דצמבר. הארי עודד את החיילים שלו ותמך בתחבולות שלהם בשני הקרבות האחרונים... בעודו אומר להם שמתישו בעתיד הוא עשוי לבקש מהם להשהות ביצוע של תחבולה כלשהי, דבר שכולם הסכימו לו בקלות. כך שעכשיו, בקרב הקריטי הזה, הם שמחו לציית.

הארי היה בטוח שגם הרמיוני וגם דראקו לא יכלו לתת את הפקודה הזאת בהצלחה. זה היה ההבדל בין חיילים שרואים אותך כבן ברית בתחבולות שלהם, ובין כאלה שרואים אותך כהורס שמחות טרחן שרק רוצה להרוס להם את הכיף. החלת סדר שווה הסלמת כאוס, וזה עבד גם הפוך...

"הנה הם!", צעק מישהו, והצביע.

ממעמקי האגם עלו השבוחים, אלה שנשטו את הקרב האחרון, שבעת הלוחמים החסרים של אור-שמש, זוהרים בהילה הבוהקת של פחדנים, דוהה עכשיו כשהם חזרו אל הקרב.

שתי הלהקות הדגים התפתלו, שרביטים מכוונים לכל מקום.

"לא לירות!", צעק הארי, וצעקה דומה נשמעה מגנרל מאלפוי.

היה רגע של נשימה עצורה.

ואז שבעת לוחמי אור-שמש שחו למעלה והצטרפו לצבא הדרקון.

צעקות שמחה עלו מצבא הדרקון.

קריאות אכזבה נשמעו משליש מלגיון הכאוס.

כמה חיילים משני השליש האחרים חייבו, למרות שהם לא היו אמורים.

הארי לא חיך.

הו, זה כל כך לא הולך לעבוד...

אבל הארי לא הצליח לחשוב על שום דבר טוב יותר.

"פקודות מיוחדות שתיים ושלוש עדיין בתוקף!" צעק הארי. "תילחמו!"

"למען לגיון הכאוס!" שאגו עשרים לגיונאי כאוס.

"למען צבא הדרקון!" שאגו עשרים לוחמי דרקון ושבעת חיילי אור-שמש.

הכאוטיים צללו הישר למטה, בעוד כל הבוגדים מתכוננים לפעול.

גרינג'ר: 237 / מאלפוי: 220 / פוטר: 226

הראש של דראקו טס מצד לצד בתזזיתיות, מנסה להבין את המצב. איכשהו, למרות היתרון המספרי שלו, הוא איבד את היוזמה. ארבעה כוחות כאוטיים קטנים נרדפו על ידי ארבעה כוחות דרקוניים גדולים יותר, אבל בגלל שהכוחות של דראקו היו אלה שניסו ליזום את ההיתקלות, הם היו חייבים לשחות אחרי הכוחות הכאוטיים, ואיכשהו זה יצר מקבצים של כוחות כאוס שיכלו לירות לאגפים החשופים של צבא הדרקון -

זה שוב קרה!

"פריזמטיס!" צעק דראקו, מרים את השרביט שלו, ואת המגן הזה ניתן היה לראות אפילו במים, קיר שטוח ומצנץ בכל צבעי הקשת, רחב מספיק להגן על דראקו ועל חמשת הדרקונים האחרים שאיתו מכוח הכאוס שהתחיל לירות עליהם כשהם עברו אותו, וזה אפשר לחמשת הדרקונים האחרים להתרכז חזרה בכוח הכאוס שאחריהם הם רדפו -

היה רגע מתוח שבו לחש שינה אחר לחש שינה התנפצו אל הקיר הפריזמטי של דראקו, ודראקו קיווה בשם מרלין שאף אחד מארבעת הכאוטיים לא למד את קללת המקדח המנפץ -

ואז נשמע צליל הפעמון של נצחון דרקוני, וכוח הכאוטי הסתובב במקום והתחיל לשחות משם, ודראקו, בידיים רועדות קלות, ביטל את הקיר הפריזמטי והוריד את השרביט שלו.

להילחם במים היה מתיש אפילו יותר מלהילחם על מטאטאים.

"אל תרדפו אחריהם!" צעק דראקו אל חייליו כשהתחילו לעקוב אחרי כוח הכאוטי, ואז, **"סונורוס! מבנה חדש עליי!"**

הכוחות הדרקוניים התחילו להתכנס אל דראקו, והכוח הכאוטי הסתובב והתחיל לרדוף אחרי הדרקונים באותו רגע - דראקו קילל בקול כששמע את קול הפעמון של ניצחון כאוס, מישהו לא כיוון נכון את המגן הפשוט שלו - ואז כוחות הדרקון היו בטווח חיפוי הדדי והכאוטיים נעו חזרה למרחקים העכורים.

איכשהו, למרות היתרון המספרי, הדרקונים פגעו שלוש פעמים בכאוטיים והכאוטיים פגעו ארבע פעמים בדרקונים, והוא שמע מרגל דרקוני אחד מוצא להורג. או שהארי פוטר חשב על הרבה רעיונות טובים ממש מהר, או שמסיבה הזויה כלשהי הוא בילה זמן רב בעבר בפיתוח שיטות לוחמה מתחת למים. זה לא עבד, ודראקו נזקק לזמן לחשוב מחדש על העניין.

בנוסף, נראה שכולם התקשו לכוון תוך כדי שחיה, והקרב היה עשוי להימשך מספיק כדי להסתיים על זמן... הירח התת מימי המרוחק כבר היה רק חצי מלא, וזה לא טוב... הוא היה חייב לחשוב מחדש מהר...

"מה קרה?" שאלה פדמה פאטיל, בזמן שהיא והכוח שלה שחו לכיוון דראקו.

פדמה הייתה הסגנית שלו. היא הייתה חכמה וחזקה, וטוב מכך, היא שנאה את גריינג'ר וראתה בהארי יריב, מה שהפך אותה לראויה לאמון. העבודה עם פדמה גרמה לו להבין את האמרה הישנה שרייבנקלו היא אחות לסלית'רין. דראקו הופתע כשאבא אמר לו שזה בית אפשרי לאשתו העתידית, אבל עכשיו הוא הבין את ההיגיון בזה.

"חכי עד שכולנו נהיה כאן," אמר דראקו. למען האמת, הוא היה צריך קצת מנוחה. זו הייתה הבעיה בלהיות הגנרל והקוסם הכי חזק, היית צריך כל הזמן להשתמש בקסם.

זאביני הגיע, מפקד על כוח של שני שמשיים וארבעה דרקונים, שאחד מהם היה גרגורי שפקח עין על זאביני. דראקו לא בטח בזאביני, ולא דראקו ולא זאביני בטחו בשמשיים מספיק לתת להם להיות הרוב באיזושהי חוליה. הם היו אמורים להיות נאמנים או לדראקו ישירות, או לחיילים נאמנים לגריינג'ר שהושלו להאמין שהם הולכים לבגוד בכוחות הדרקון אחרי ששני הכוחות ידללו, בדיוק כמו שהחיילים הכאוטיים הנאמנים של הארי היו אמורים להאמין לשווא שהשמשיים יורים עליהם קסמי הרדמה מזויפים כי הם הולכים לעבור לתמוך בכאוס אחר כך. אבל גם יכול להיות שחלק מהשמשיים היו באמת נאמנים לכאוס ולא ירו קסמי שינה אמיתיים וזאת הייתה הסיבה שצבא הדרקון לא ניצח כמו שהיתרון המספרי היה אמור לאפשר להם...

החוליה הבאה שהתקרבה הייתה חסרה, שלושה חיילים עם שרביטים מכוונים כלפי שניים אחרים, ששחו בידיים ריקות.

דראקו חרק בשיניו. עוד בעיות בוגדים. הוא צריך לדבר עם פרופסור קווירל על יכולת לכל הפחות להעניש בוגדים. אלו תנאים לא מציאותיים, בחיים האמיתיים עינית את הבוגדים שלך למוות.

"גנרל מאלפוי!" צעק מפקד החולייה הבעייתית כשהם שחו לעברו, ילד מרייבנקלו בשם טרי. "אנחנו לא יודעים מה לעשות - ססיל ירה בבוגדן, אבל ססיל אומר שְקֵלָה אמרה לו שבוגדן ירה בספקטר - "

"אני לא!" אמרה קֵלָה.

"כן את כן!" צרח ססיל. "גנרל מאלפוי, היא המרגלת, אני הייתי צריך להבי -"

"סומניום," אמר דראקו.

צליל פעמון משולש נשמע, מסמן אובדן נקודה לדרקון, וגופו הרפוי של ססיל התחיל לצוף משם במים.

דראקו כבר שמע את המילה 'רקורסיה' בנקודה הזאת, וזיהה תחבולת הארי פוטר כשהוא ראה אותה.

(לרוע המזל, דראקו לא שמע על מחלות אוטו-אימוניות, ולא עלתה במוחו המחשבה שווירוס חכם יתחיל לתקוף בכך שיחקה סימפטומים של מחלה אוטו-אימונית כדי לגרום לגוף לאבד אמון במערכת החיסונית שלו עצמו...)

"פקודה כללית!" אמר דראקו, מרים את קולו. "היחידים שיורים במרגלים הם אני, גרגורי, פדמה וטרי. אם מישהו רואה משהו חשוד הוא בא לאחד מאיתנו."

ואז -

הפעמון צילצל שתי נקודות לאור-שמש.

"מה?" אמרו דראקו וזאביני באותו זמן, ראשיהם מסתובבים סביב. לא נראה שאיש נפגע, וכל החיילים של אור-שמש היו נוכחים. (חוץ מפרוואטי פאטיל, שנורתה על ידי בוגד לא ידוע בחוליה של פדמה. וכמובן שפדמה ירתה שוב בפרוואטי במקרה שהיא זייפה את הפגיעה בה, כך שזאת לא הייתה היא...)

"בוגד שמשי בכאוס?" אמר זאביני, נשמע מבולבל, "אבל כל אלה שידעתי עליהם היו אמורים לתקוף בזמן ההתקפה של כאוס את אור-שמש -"

"לא!" אמרה פדמה בטון של הבנה פתאומית. "זה היה כאוס מוציא להורג מרגל!"

"מה?" אמר זאביני. "אבל למה -"

ואז דראקו הבין. לעזאזל! "כי פוטר חושב שהוא בוודאות מנצח את אור-שמש, אבל לא אותנו! אז הוא לא רוצה לאבד אפילו נקודה אחת כשהוא מוציא להורג בוגד! פקודה כללית! אם אתם חייבים להוציא להורג בוגד, תעשו את זה בשם אור-שמש, ואל תשכחו להחליף חזרה לדרקון אחר כך -"

גריינג'ר: 253 / מאלפוי: 252 / פוטר: 252

גופו של לונגבוטום נסחף לאיטו במים, ידיו ורגליו נעות אקראית. אחרי שדראקו סוף סוף הצליח לפגוע בו, כולם ירו בו שוב רק כדי לוודא.

לידם היה הארי פוטר, מוגן עכשיו בכדור פריזמטי, מסתכל עליהם בפנים קודרות בזמן שהשביב האחרון של הירח התת מימי דעך לאיטו, אי שם הרחק מעליהם. אם לונגבוטום היה מצליח לפגוע בחייל אחד נוסף (כך דראקו ידע שהארי חשב), אם שני הכאוטיים האחרונים היו מצליחים להחזיק מעמד רק עוד קצת, הם היו עשויים לנצח...

אחרי שדראקו ארגן מחדש את כוחותיו ויצא שוב למתקפה, הקרב וההוצאה להורג של אויבים בשם אור-שמש השאירו את אור-שמש בדיוק עם נקודה אחת יותר מצבא הדרקון ולגיון הכאוס. אחרי שהארי התחיל לעשות את זה, לדראקו לא נותרה ברירה אלא לפעול באותה הדרך.

אבל עכשיו היה להם יתרון מספרי על גנרל כאוס, שלושה על אחד, השורדים של צבא הדרקון והבוגד האחרון מאור-שמש: דראקו, פדמה וזאביני.

ודראקו, שלא היה טיפש, הורה לפדמה לקחת את השרביט מזאביני אחרי שלונגבוטום ירה בגרגורי והופל על ידי דראקו. הילד נעץ בו מבט נעלב, אמר לדראקו שהוא חייב לו על זה, ונתן את השרביט.

זה השאיר לדראקו ופדמה להוריד את גנרל כאוס.

"אתה לא רוצה להיכנע במקרה?" אמר דראקו, מחייך את החיוך המרושע ביותר שאי פעם הפנה כלפי הארי פוטר.

"שינה לפני כניעה!" צעק גנרל כאוס.

"רק שתדע," אמר דראקו, "לזאביני אין באמת אחות גדולה בשבילך להציל מבריונים גריפינדורים. אבל כן יש לו אימא שלא אוהבת בני-מוגלים כמו גריינג'ר, ואני כתבתי לה כמה שורות, והצעתי לזאביני כמה טובות - בלי לערב את אבא שלי, רק דברים שאני יכול לעשות בבית הספר. ודרך אגב, אימא של זאביני גם לא אוהדת של הילד-שנותר-בחיים. רק במקרה שחשבת שזאביני עדיין בצד שלך."

הפנים של הארי התקדרו עוד יותר.

דראקו הרים את השרביט שלו, והתחיל לנשום בקצב, בונה את הכוח שלו לקסם ניפוץ המגן. הכדור הפריזמטי של גריינג'ר היה חזק כמעט כמו זה של דראקו עכשיו, וזה של הארי לא היה חלש בהרבה, איפה השניים האלה מצאו את הזמן?

"לאגאן!" אמר דראקו, נותן לקסם את כל מה שנשאר לו לתת, וקרן לוליינית ירוקה התפוצצה החוצה והמגן של הארי נופץ לרסיסים וכמעט באותו רגע -

"סומניום!" אמרה פדמה.

גריינגר: 253 / מאלפוי: 252 / פוטר: 254

הארי התנשף בהקלה, ולא רק בגלל שהוא לא היה צריך יותר להחזיק את הכדור הפריזמטי. היד שלו רעדה כשהוריד את השרביט שלו.

"את יודעת," אמר הארי, "הייתי די מודאג לרגע."

פקודה מיוחדת מספר שתיים: אם בוגד שמש נראה כאילו הוא לא באמת יורה בכך, תעמיד פנים מדי פעם שנפגעת. תעדיף לתקוף דרקונים על שמשיים אבל תתקוף שמשיים אם אין לך דרקונים לתקוף.

פקודה מיוחדת מספר שלוש: מרלין אומר לא לירות בבלייז זאביני או בכל אחת מהתאומות פאטיל.

בחיוך רחב, פרוואטי פאטיל הורידה את האות שיצרה בשינוי-צורה מהסמל של המדים שלה, ונתנה לו להיסחף במים.

"גריפינדורים למען כאוס," היא אמרה, ונתנה לזאביני חזרה את השרביט שלו.

"תודה רבה לך," אמר הארי, וקד קידה עמוקה לנערה הגריפינדורית. "ותודה גם לך," תוך קידה לזאביני. "אתה יודע, כשבאת אלי עם התוכנית הזאת, תהיתי אם אתה מבריק או מטורף, והחלטתי שאתה שניהם. ודרך אגב," אמר הארי, פונה לגופו של דראקו, "לזאביני כן יש בת דודה -"

"סומניום," אמר קולו של זאביני.

גריינגר: 255 / מאלפוי: 252 / פוטר: 254

וגופו של הארי נסחף משם, הבעת התדהמה והאימה על פניו נמוגה לשינה.

"במחשבה שניה," אמרה פרוואטי בחיוך, "גריפינדורים למען אור-שמש."

היא התחילה לצחוק, מאושרת יותר מכפי שהייתה בחייה אי פעם. היא סוף סוף זכתה לרצוח את אחותה התאומה ולקחת את מקומה והיא רצתה לעשות את זה מאז ומעולם, וזה היה מושלם, הכל היה מושלם -

ואז השרביט שלה הסתובב במהירות הברק בדיוק כשהשרביט של זאביני פנה אליה.

"חכי!" אמר זאביני. "אל תירי, אל תתנגדי. זאת פקודה."

"מה?" אמרה פרוואטי.

"מצטער," אמר זאביני, נראה מתנצל באופן לא לגמרי כן. "אבל אני לא יכול להיות בטוח לחלוטין שאת בעד אור-שמש, אז אני פוקד עלייך לתת לי לירות בכך."

"חכה!" אמרה פרוואטי. "אנחנו מובילים רק בנקודה על כאוס! אם תירה בי עכשיו -"

"אני אירה בכך בשם דרקון, כמוכן," אמר זאביני, נשמע קצת מתנשא. "רק בגלל שגרמנו להם לעשות את זה, לא אומר שזה לא יעבוד בשבילנו."

פרוואטי נעצה בו מבט, עיניה מצטמצמות. "גנרל מאלפוי אמר שאימא שלך לא אוהבת את הרמיוני."

"אני מניח," אמר זאביני, עדיין מחייך את החיוך המתנשא הזה. "אבל חלק מאיתנו מראים יותר נכונות ממאלפוי לעצבן את ההורים שלנו."

"והארי פוטר אמר שיש לך בת דודה -"

"לא, "אמר זאביני.

פרוואטי הביטה בו, מנסה לחשוב, אבל היא לא באמת הייתה טובה בתחבולות. זאביני אמר שהתוכנית הסודית הייתה לשמור את הניקוד של דרקון וכאוס כמה שיותר קרוב כדי שהם יוציאו להורג בוגדים בשם אור-שמש במקום לאבד נקודות, וזה עבד... אבל... הייתה לה תחושה שהיא מפספסת משהו, היא לא סלית'רינית...

"למה שאני לא אירה כן בשם דרקון?" אמרה פרוואטי.

"כי אני גבוה ממך בדרגה, "אמר זאביני.

הייתה לפרוואטי תחושה לא טובה לגבי כל העניין.

היא הביטה בו לרגע ממושך.

ואז -

"סומני - " היא התחילה להגיד, ואז היא הבינה שהיא לא אמרה למען דרקון, ועצרה את עצמה בבהילות -

גרינג'ר: 255 / מאלפוי: 254 / פוטר: 254

"הי, כולם, "אמר פיו של בלייז זאביני על המסכים, נראה די משועשע, "כנראה שאני אקבע מה יקרה."

בכל צדי האגם, אנשים עצרו את נשימתם.

אור-שמש הובילו על דרקון וכאוס בנקודה אחת בדיוק.

בלייז זאביני יכול היה לירות בעצמו בשם דרקון או כאוס, או פשוט להשאיר את המצב כפי שהוא.

סדרה של צלצולים העידה על כך שהדקה האחרונה עמדה להסתיים.

והסלית'רין חייך חיוך עקום, משונה, משחק עם השרביט שלו, העץ הכהה בקושי נראה במים האפלים.

"אתם יודעים, "אמר קולו של זאביני, בטון של מישוהו שהתכוון לרגע הזה לא מעט, "זה באמת רק משחק. ומשחקים אמורים להיות כיפיים. אז מה דעתכם שאני פשוט אעשה מה שבא לי לעשות?"